

XII.

Beteenning

over

Udkast til Kongeriget Danmarks Grundlov for dets særegne Anliggender.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg.)

Da Udvalget, som skulde forberede 2den Behandling af det af Regjeringen forelagte „Udkast til Kongeriget Danmarks Grundlov for dets særegne Anliggender“, begyndte at udføre sit Hverv, kom det snart til den Erkjendelse, at det, for at løse sin Op-gave, maatte besvare sig selv følgende 3 Spørgsmaal:

1) Hvorvidt stemmer det forelagte Udkast med den Deel af Grundloven af 5te Juni 1849, som bliver tilbage, naar man først har udsøndret fra samme de Bestemmelser, som med Grund maae ansees kun at have hjemme i Fællesforfatningen for hele Monarchiet?

2) Hvorvidt indeholder Udkastet tilstrækkelige Bestemmelser om, hvorledes Overgangen skal skee fra den nærværende Tilstand til den, hvori Grundloven, saaledes som dette er bebudet ved Rindgjørelsen af 28de Januar 1852, skal fremtræde gjennem en Fællesforfatning for hele Monarchiet og gjennem en Forfatning for Kongerigets særlige Anliggender?

3) Hvorvidt kan den Form, i hvilken Udkastet er forelagt, saaledes som jo Hensigten maa være, bringes ind under den Behandlingsform, som Grundlovens § 100 foreskriver?

For at besvare det første Spørgsmaal, begyndte Udvalget strax med at udsøndre de Paragraffer af Grundloven, om hvilke det maatte erkjendes, at de ikke hørte hjemme i Kongerigets Grundlov for dets særlige Anliggender, naar denne ikke skulde være til Hindrer for, at Kongeriget paa en fyldestgjørende Maade indordnes under Monarchiets Fællesforfatning. Udvalgets Fleertal anerkjendte,

at disse Paragraffer vare §§ 1, 4—17, 21, 23, 33, 54 og til en vis Grad § 71 (svfr. §§ 8 og 15), samt den midlertidige Bestemmelse 1. Sammenholdes dette Udsald af Undersøgelserne med den Fremstilling, der fra Regjeringens Side ledsagede Udkastets første Fremlæggelse for Folkethinget, da bestaaer den eneste Afvigelse fra det, som heri er gjort gjældende, deri, at Udvalget har formeent, at § 95, der udtaler den almindelige personlige Pligt til at værne om Fædrelandet, passende bør beholdes i Grundloven for de særlige Anliggender, da herved ikke lægges Monarchiets Heelhed nogen Hindring i Veien.

Det næste Strid, Udvalget foretog, var at sammenligne de tilbageblevne Paragraffer med Udkastets Paragraffer. Det fandt nu, at følgende af Grundlovens Paragraffer vare optagne saagodtsom ordlydende i Udkastet: §§ 2, 3, 20, 22, 25—32, 34, 42, 47—50, 55—61, 63—70, 72—74, 77, 78, 81, 82, 84—87, 92—94, 97, 99, samt de midlertidige Bestemmelser 3 og 4. Om disse Paragraffer blev der altsaa ikke nogen Tvivl tilbage hos Udvalget, med dem havde det ikke nødvendig at beskæftige sig, efter at det var bleven almindeligt anerkjendt som det Dnsfeligste, at forandre saa lidt ved Grundloven som muligt. Der blev saaledes kun et indskrænket Antal Paragraffer tilbage, som maatte tages under noiere Overveielse. Af disse var der imidlertid nogle, som medrette kunne siges at findes i Udkastet, skjøndt i en noget afvigende Skikkelse. Som saadanne maae anføres: Grundlovens §§ 18 og 19, som til en